

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. április 27.
(vasárnap)

Horváth Géza

3. ÖRÖKSÉG, NEM ÉRDEM

Lekció: Róma 11 (válogatott versek)

Alapige: 2Timóteus 1,9

Mert Ő szabadított meg minket, és Ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk.

Imádkozzunk!

Olyan jó volt olvasni örökkévaló ígédet, Urunk, benne a szép hitvallást, bizonyágtételt: Ő érte, Ő általa van minden, és reá nézve van teremtvé minden. Köszönjük, hogy minden Jézus Krisztusban állt elő és áll fenn ma is, és Ő általa járulhatunk mi is bizalommal ma reggel is a kegyelem királyi székéhez.

Urunk, te tudod, hogyan járulunk, hogyan jöttünk, milyen szívvel, mit hozunk, mi van az életünkben, hétköznapijainkban, cselekedeteinkben, szavainkban, hogy éljük a házasságunkat, hogy neveljük gyermekeinket, hogy vagyunk egyedül, és mégsem magányosan, hogyan harcoljuk a mindennapok harcait. Vajon azok a testi indulatunkból fakadnak-e, vagy pedig a hit harcai már az életünkben.

Köszönjük, hogy ismersz itt mindenkit egyen-egyenként ezen a helyen. Áldunk téged, hogy azt adod, amire szükségünk van, nem azt, amit mi várunk, képzelünk, remélünk, hanem azt, ami kell nekünk, mert egyedül te vagy annak tudója, ismerője, és kegyelemből adója is.

3. ÖRÖKSÉG, NEM ÉRDEM

Engedd, Urunk, hogy alázatosan hallgassuk a te beszédedet, meghajolva igéd előtt, kutatva és keresve annak összefüggéseit, és mindazt, ami belőle üdvösségünkre, örök életünkre, hitben való növekedésünkre, megtartatásunkra szükséges, és elégséges is.

Köszönjük, hogy az életnek beszédét tárod elénk ma délelőttön is. Kérünk, szenteld meg a szívünket, gondolatainkat, érzéseinket. Engedd, hogy mindent letéve csak tereád nézzünk. Csak tőled várjuk a szót, az igét, és benned gyönyörködünk, az igazságos, hatalmas, erős Istenben, aki uraknak Ura, királyoknak Királya.

Köszönjük, hogy arra méltattál minket, hogy előtted hódolhatunk és leborulhatunk mindnyájan. Légy áldott ezért.

Ámen.

Igehirdetés

Két szép ünnep van mögöttünk: virágvasárnap, amelyen konfirmáció is volt, illetve a húsvét ünnepe. Bizonyára többen emlékeznek, hogy az ünnepek előtt két igehirdetés hangzott már a hit és a cselekedetek, illetve az üdvösség és a cselekedetek viszonyáról.

Hallottuk azt a két igét, amely igen könnyen félreérthető, és nekünk lelkészeknek pedig az a kísértés, hogy könnyen félremagyarázható. Próbáltuk Isten Szentlelke segítségével ezt a két igét megérteni. Most megismétlem azok kedvéért, akik nem voltak itt ezeken az alkalmon. Az egyik Máté evangéliumából volt, amikor Jézus Krisztus azt mondja, hogy amikor visszajön, beül királyi székébe, és elválasztja egymástól a juhokat és kecskéket. Az az érdekes, hogy a jobb keze felől állóknak azt mondja: mert éheztem és ennem adtatok. A bal keze felől állók azért maradnak a kárhozatban, mert éheztem és nem adtatok ennem, szomjaztam és nem adtatok innom, beteg voltam és nem látogattatok meg.

Ebből könnyen az a félreértés adódhat, hogy az üdvösség és örök élet tekintetében mégis csak fontosak a cselekedetek, mert e szerint ítél meg Jézus Krisztus majd bennünket. Láttuk ebben az igében, hogy szó sincs erről, ha Isten igéjének fényében nézzük ezt a történetet, ennek az értelme az, hogy akik életre mennek, illetve kárhozatban maradnak, hovatartozásuk eldőlt, és ennek látható jelei voltak az életükben. Vagy megjelentek a hit gyümölcsei — éheztem és ennem adtatok —, vagy elmaradtak ezek. Utaltak arra, hogy milyen kapcsolat volt, illetve milyen kapcsolat nem volt Jézus Krisztussal. Ezek látható jelek, látható gyümölcsök, amelyekből következik az, hogy valakinek az élete megváltott új élet, vagy ennek az ellenkezője.

A következő vasárnap Jakab leveléből szólt az ige. Jakab sokat beszél a cselekedetekről, de úgy, hogy azok szintén a hitből fakadnak: mutasd meg nekem a te hitedet a cselekedeteidből. Megint Jakab ugyanarról beszél, amiről Jézus Krisztus, mert nincs más evangélium, más igazság, és ugyanarról beszél: hogy ha valaki Krisztusban van, az új teremtés az, és a hívó életén ennek a gyakorlati életben is meg kell látszódnia.

Péter apostol azt mondja: a hitünk mellé ragasszunk jó cselekedeteket. Ragasztani pedig valami mellé csak azt lehet, ami már meg van, amihez ragad az, amit ragasztani akarok. A ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedeteket.

Szeretném, ha még folytatnánk ezt a sorozatot a mai, 3. résszel, és ismét megnéznénk a Timóteusi levél és magának, Pál gondolkozásának a fényében, hogyan is áll az üdvösség és cselekedetek viszonya egymással.

Ez az ige világos innen a 2Timóteus 1,9-ből, amikor azt írja Pál apostol: megtartott minket Isten, hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink, hanem az Ő saját végzése és kegyelme szerint, melyet adatott Krisztus Jézusban örök időknél előtte. — Ez határozott és világos ige attól a Páltól, akiről azt lehet mondani, hogy ekkor már a halálra készül. Ekkor már közel van, ahogy mondja: az ő megáldoztatásának, elköltözésének az ideje, és Timóteusnak mintegy átadja a stafétabotot.

És mikor átadja, ezzel adja át: Timóteus, erre emlékezzél, hogy Isten megtartott minket, és hívott szent hívással. Nem a mi cselekedeteink szerint, hanem a z Ő saját végzése és kegyelme szerint. Ezért légy bátor, ne szégyelld az evangéliumot, mert amit teszel, az nem a te magánvállalkozásod, az nem a te Kft-d, hanem az isteni megbízatásnak, felhatalmazásnak, elküldésnek a részese vagy. Ez felelősséget ró rád. Ez kötelezettség. Pál is így érezte, hiszen a Római levélben mondja, hogy nem teheti, hogy az evangéliumot ne prédikálja. Nem szégyellte Krisztus evangéliumát.

Te se szégyelld, mert Isten megtartott és hívott szent hívással. És Pál ezt akkor írja, amikor fogoly. Ezt mindig kétféle módon értette: egyrészt úgy, hogy Krisztus foglya, mert rabul ejtette őt Krisztus szeretete, a másik, hogy fogoly Krisztusért, mert örömmel vállalja a hátratételt, a fogságot, sőt még a halált is, mert úgy gondolkodott, ahogy a Cselekedetek könyvében olvassuk: még az én életem sem drága nékem, csak hogy elvégezhessem azt, amit Jézus Krisztus rám bízott.

Eppen ezért Pál vallja mindkettőjükre (maga és Timóteus) nézve, hiszen a minket, ezt jelenti. De mivel ezt a levelet nemcsak Timóteusnak írja, hanem többeknek, ezért odaérthetjük mindazokat a hívőket, akik akkor éltek, vagy akiket azóta hívott el Isten, és mi vallhatjuk ennek az

3. ÖRÖKSÉG, NEM ÉRDEM

igének a fényében boldogan, akik az Úréi vagyunk: hívott minket is szent hívással. Nem a cselekedeteink szerint, hanem az Ő végzése és kegyelme szerint.

Mit jelent az elhívás? Most az üdvösséget az elhívás tekintetében fogjuk vizsgálni. Tulajdonképpen ez a kettő együvé tartozik. A Biblia arról beszél nekünk, hogy amikor Isten hív valakit, akkor mindig az üdvösségre hívja. A hívás mindig azt jelenti a Szentírásban, hogy Isten valahonnan kiemeli a bűnös embert, és valahova helyezi. Innen származik a hívónek a „más állapota”, az Isten előtti helyzete. Valahonnan hívja, és valahova hívja. Akit Isten hív, azt nem a semmibe helyezi el, hanem azt mondja: kihívlak valahonnan, és beviszlek valahova.

Amikor az Ószövetségben olvassuk azokat a történeteket, akkor eszünkbe juthat ugyanez. Például az Egyiptomból való kivonulásnál Isten azt mondja: vezesd ki a népet Egyiptomból, és vidd be arra a földre, amit mutatok neked. Amikor Isten elhívja Ábrahámot, akkor kihívja ugyan a maga városából, de azt mondja: menj arra a földre, amit mutatok neked, és megígéri neki Kánaánt. Valahonnan – valahova.

Amikor Mózes megáll a tábor kapujában, ott az aranyborjú körül őrzöng a nép, mert a bálványt tartja istenének, és neki tulajdonít valami olyat, ami csak Istent illeti meg, tudniillik a dicsőség, a hatalom, az erő, a fenség, a cselekvés, (ezek a te isteneid, Izráel, akik kihoztak téged Egyiptomból – mutatnak a bálványra). Akkor Mózes megáll a tábor kapujában, nem megy be, mert ő már kijött onnan, és kihívja azokat, akik az Úréi. Bekiált: aki az Úré, ide hozzám! és odagyülekeztek hozzá a Lévi fiai. Valószínűleg mindenki hallotta, hogy Mózes kiabál, a Lévi fiai pedig meghallották, kijöttek, és őket Isten megbízta a szolgálattal.

Valami ilyenféle van, amikor Pál apostol beszél az Újszövetségben az elhívásról. Erről azért kell beszélnünk, mert ez nem egyedi ige. Nem úgy van, hogy a Bibliában egyszer előfordul, és többet soha. Ezért olvastam a Róma 11-ből is az igét. Olvashattam volna a Kolosséi, a Galata, az Efézusi levélből is. Pál apostol igei látásának, Isten-ismeretének az egyik középpontja ez: Isten hívása az üdvösségre. Annak a meghallása, az útja, a feltételei, lehetőségei – ez mind bele van sűrítve.

Azzal kezdődik: megtartott minket és hívott szent hívással. Akit Isten el akar hívni, az addig nem halhat meg, míg el nem hívja. Lehet, hogy az utolsó pillanatban fogja, lehet, hogy addig, míg ifjú vagy, lehet, hogy az életed derekán. Ezt is jelenti: megtartott minket. Aki felől Isten döntött, hogy el fogja hívni az Ő Fiával, Jézus Krisztussal való közösségre.

Isten elhívása az üdvösségre vonatkozik. Azért fontos hangsúlyoznunk, mert az üdvösség a Bibliában és az üdvösségre való elhívás nem csupán a bűnbocsánatot jelenti. Milyen nagyszerű, az én bűneim megvannak bocsátva. Vagy viaskodnak és harcolnak a bűneikkel: már megint visszaestem, már megint nem tudtam megállni — akkor elkecseserednek, vádolják önmagukat, értetlenül állnak. Az Isten hívása olyan jó. Azt mondja: szent hívás. Ez nemcsak a bűnbocsánatot jelenti, hanem a Biblia szerint Isten elhívása jelenti mindazon javak átvételét, amit a hívónek Jézus Krisztus megszerzett. Ez pedig nemcsak a bűnbocsánat, hanem ilyenek: a vele való közösség, a benne való élet, a megigazítás, megszentelés, megdicsőítés (Róma 8.). Mindazok a javak, amelyeket Jézus Krisztus nagypénteki és húsvéti elégtételével, feltámadásával nekünk megszerzett.

Isten üdvösségre hív. Ezt azért fontos tisztáznunk, mert többen mondták a szolgálatom alatt, hogy (példák): Isten engem az ifjúsági munkára hívott el. Engem Isten az énekkarba hívott el, engem a diakóniába hívott el. — Ez mind nagyon szép, de Isten elsősorban nem szolgálatra hív bennünket, hanem az üdvösségre. A szolgálatra a hívót küldi Isten. Lehet, hogy egybeesik a küldéssel, mint pl. Ézsaiásnál. Isten elhívja, és azonnal küldi is: menj. Lehet, hogy egybeesik, de az üdvösségre való mindig megelőzi a szolgálatra való elküldést.

Ha nem vagyok üdvösségre elhívva, akkor hogyan vagyok elküldve? Ha én nem tudom, mi az, hogy tudom mondani másoknak? Ha én nem kóstoltam meg, hogy valami jó, akkor hogyan tudom ajánlani: te is vedd meg, mert nagyon jó. Azok, akik (és tegnap, mivel gyermekmunkásokkal voltam, elmondtam) nem kapnak elhívást az üdvösségre, és úgy akarnak elhívást érezni szolgálatukra nézve, azok abbahagyják, megcsömörlenek, megkeserednek, lemaradnak, és még keményebbek lesznek, mint az előtt, mert azt gondolják, hogy el vannak hívva a szolgálatra.

Pál ezért mondja Timóteusnak: mindig ebbe kapaszkodj, mert persze, hogy elcsüggedsz, elkecseseredsz. De mindig kapaszkodj abba, hogy el vagy hívva az üdvösségre. Ebből az üdvösségből pedig téged senki ki nem tud ragadni. Azt mondja a János 10,28-ban Jézus: az én juhaimat senki ki nem ragadja a kezeimből. Pál a Római levélben azt mondja: „Sem halál, sem élet, sem fejedelemségek, sem magasság, sem mélység bennünket nem tud elszakítani az Isten szerelmétől.” — Az ilyen ember bizonyos abban, hogy az üdvösségre van elhívva, bizonyos abban, hogy örök élete van, és bizonyos abban, hogy ezért van Isten szolgálatában, mert Isten tulajdonában is van — ez a döntő.

3. ÖRÖKSÉG, NEM ÉRDEM

Tudniillik az ördög hatalmából megszabadított, és az Ő tulajdonává tett. Kijelentette felettem: „ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, az enyém vagy.” — és a hívőnek ez a legnagyobb öröme. Minden könnyein keresztül, minden csalódásán, fájdalmán, minden földi nehézségén, betegségén vagy gyászán keresztül ez a legnagyobb boldogsága, hogy Jézus Krisztushoz tartozik. Isten elhívása a Jézus Krisztussal való közösségre vonatkozik. Elhívott minket az Ő Fiával közösségre. Ebben a közösségben Jézus Krisztus pedig mindent megad nekünk, ami az életre és kegyességre való. Átadja az Ő javait és ajándékait. Ezért vagyok meggazdagítva. Ezért vagyok gazdag még akkor is, ha esetleg a bankszámlámon egy fillér sincs. Amikor odaadom a bankkártyámat, azt írja ki: elutasítva, de mégis gazdag úr vagyok, mert Isten és a menny enyém.

A második, amit az igében olvasunk: nem cselekedetekért. Ez világosan kiüti mindenféle más elképzelésünket arról, hogy esetleg a cselekedeteink számítanak valamit. Azt mondja: nem a mi cselekedeteinkért, hanem az Ő saját végzése és kegyelme szerint. Tehát Isten nem azért hív el, amit sokan úgy gondolnak, hogy Isten előre látja a mi jócselekedeteinket, hogy Ő előre tudta, hogy mi hinni fogunk, előre tudta, hogyan fogunk dönteni. Isten mindent tudó, csak nem ezért. Miért? Saját végzése és kegyelme szerint. Ott nem számít, hogy mi mit fogunk cselekedni. Hogy mi hogyan fogunk dönteni. Hanem az Ő saját végzése és kegyelme szerint.

Az egész Szentírás fényében nem is úgy van, hogy a mi cselekedeteinkért, hanem én azt emelném ki: a mi cselekedeteink ellenére. Azért, mert a mi cselekedeteink ezen a földön bűnnel beszennyezettek és tisztátalanok, még a legjobb cselekedeteink is.

Figyeljük meg, hogy mi hívők is sokszor miért cselekszünk jót. Azért, hogy megdicsérjenek, hogy visszakapjuk, mert akkor velünk is jót fognak cselekedni. Valami van mögötte. Tisztátalanok és bűnnel beszennyezettek a cselekedeteink. De Isten nem azért döntött úgy az örök időknél előtte. Valamit Isten elvégzett. A páli teológia és levelek tele vannak ezzel. Ezt nem lehet kikerülni. Ha valaki ezt ki akarja húzni a Bibliából, akkor ki kell tépnie a Biblia felét. Pál apostol foglalkozik vele, de nem úgy, hogy az nekünk fejtörés, gond legyen, hanem úgy foglalkozik, hogy az neked öröm legyen. Ez neked hálaadásra való ok legyen. Hogy ez neked Isten nagyságába, szentségébe és dicsőségébe való belecsozállkozás legyen. Nem a mi cselekedeteinkért. Hát miért? A legegyszerűbb válasz: csak. Amikor Isten dönt, akkor dönt.

Ez az ige olyan szépen mondja el nekünk, hogy amit Isten dönt, azt véghez is viszi. Hívott minket szent hívással az Ő végzése és kegyelme

szerint, mert amit Isten eldöntött, azt a maga idejében meg is cselekszi. Történt egy döntés örök időknél előtte. Történt egy határozat, van egy dekrétum. Amikor Isten hívja a bűnöst, akkor tulajdonképpen az azt jelenti: ez a határozat, ez a rendelet kihirdették. Hallja meg! És meghallván éljen és álljon fel! Vagy úgy, mint virágvasárnap hallottuk: jöjjön le a fáról, mint Zákeus. Vagy álljon fel a vámszedő asztaltól, mint Lévi. Vagy hagyja ott a hálót, mint Péter, András meg a többiek, akiről a végén énekeljük: Hálóját sem vonszolá ki, érte mindent elhagyott.

Ez a hívás térben és időben, a történelemben és az üdvtörténetben realizálódik a hívó életében. Amikor valaki meghallja az ígét, és azt mondja: nekem szól, rólam szól, magamat be tudom helyettesíteni, akkor történik meg ez, hogy amit Isten eldöntött, az realizálódik, kihirdetik. Amikor van füled a hallásra, értelmed a megértésre, amikor fel tudja fogni a te szíved, hogy kicsoda Krisztus, akkor ez realizálódik. Azt mondja Pál Timóteusnak: ez a mi életünkben realizálódott.

Az Isten végzése és kegyelme. A végzés azt jelenti: Isten valamit elhatározott, a kegyelem pedig azt jelenti: hogy azt, amit Ő elhatározott, lehetővé is tette, hogy megtörténjék. Ezért mondja: végzése és kegyelme szerint. Isten elvégzett valamit, eldöntött valamit. Ez az Ő végzése. A kegyelme pedig az, hogy ezt véghez is viszi. A kegyelem az, ahogyan véghez is viszi Isten. Mert nem mindegy, hogyan viszi véghez. Ahogy láttuk nagypénteken és húsvétkor. Ahogyan Isten ezt kimunkálta. Ahogyan Isten feltalálta azokat az eszközöket, amellyel nekem az üdvösséget megszerzi és átadja.

Most a világ ünnepelte a Rubik-kocka feltalálását. De vajon hányan ünneplik, hogy Isten feltalálta az üdvözítés módját és eszközét? Azért, mert 40 éve egy kockát feltaláltak, ünnepeltek. De a világ ünnepelte valaha, hogy Isten feltalálta az üdvözítés módját és eszközét? — Ahogy nagypénteken hallottuk, hogy Isten olyan eszközt talált fel, amellyel a bűnt meg is bünteti, meg el is engedi. Ugyanabban a Krisztusban meg is bünteti, meg el is engedi a bűnt.

Nem ez Isten bölcsessége, hatalma, nagysága? — mondja Pál apostol a Római levélben. Ilyen bölcs isten nincs, csak a mi Urunk, a mi Istenünk.

Kálvin azt mondja: vajon miért nem úgy írja Pál: kegyelme és végzése szerint? Ugyanis a mi emberi értelmünkben először az lenne: az Isten kegyelmes és ezért elhatározza, hogy fiává fogad. Erre Kálvin azt mondja: azért van így, mert itt a kegyelmet úgy kell értenünk, mint az Isteni végzés jelzőjét. Nem okát, hanem az Isteni végzés következményét kell értenünk. Isten nem azért végzett valamit, mert kegyelmes, hanem

3. ÖRÖKSÉG, NEM ÉRDEM

mert elvégzett valamit, és ezért kegyelmes, hogy ezt átadhassa a hívónek. Milyen csoda! Ez a kegyelem, hogy ez el is ér hozzánk, nemcsak egy elvont eszme, amely valahol örök időknek előtte Isten tervében benne van. Azt mondja: kegyelme szerint, amelyet transzformált nekünk, hogy a magasfeszültség agyon ne üssön. Azt a készüléket, amit a magasfeszültségbe nem lehet csatlakoztatni, azt a 220-ba már lehet, mert vannak transzformátorok. Ez a kegyelem, hogy csatlakoztathasd az életedet Jézus Krisztushoz. A vele való közösség, hogy vele egyé legyél. Mert Isten nemcsak elhatározott valamit, hanem meg is tette azt, amit elhatározott. Ez nemcsak az Ő elméjében fogalmazódott meg, hanem ott látható a Golgotán.

Jézus Krisztus ezért, mint kezes, és mint közbenjáró Isten, megsértett igazságának eleget tett, hogy így az üdvösséget, amelyet eleve rendelt nekünk az Isten, a maga igazságának és igazmondásának megsértése nélkül közölte velünk. Ez a kegyelem.

Azt mondja az 1Tesszalonika 5,9: „Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által...” Ezért a hívő embernek a hit nem azért kell, hogy a földi életünk elviselhetőbb legyen, hanem azért kell, hogy üdvösségünk legyen. Mert, ha valakinek azért kell a hit, hogy a földi élet elviselhetőbb legyen, ne fájjon annyira a lába, akkor az nem érti, hogy mi a hit. A hit mindig azt ragadja meg, amit most az igében olvastam. Az Ő saját végzése és kegyelme szerint elhívja a hívőket az üdvösségre. Én hiszem, hogy én is beletartozom. Engem is hívott. Elhívott minket szent hívással üdvösségre, szentségre, igazságra, dicsőségre.

Jó, hogy bennünket nem kell szentté avatni sem most, sem évek múlva sem, mert a hívőt Isten szentté avatta örök időknek előtte. Ezt realizálta, amikor azt mondta: hozzám tartozol, az enyém vagy. Olyan vagy, amilyen, elég szomorú, de az enyém vagy. Mert a mi szentségünk a hozzá fűződő kapcsolatunkat jelenti. Az Ő vérében való megmosatást. A vele való megfeszítettést és a vele való feltámadást. Ez a hívónek a szentsége. Ezért szent vagyok.

Hogy mondja Pál apostol egy másik levélben? „Elhívott szenteknek.” Aztán úgy ölték egymást a gyülekezetben, hogy megbotránkoztató. Mégis azt mondja: elhívott szenteknek. Isten igéje nem azt mondja: szent az, aki bűnt nem cselekszik, hanem szent az, akinek a bűne meg van bocsátva. Szent vagyok, mert Jézushoz tartozom. Az Ő igazságának palástjával betakart engem.

Csodálatos dolog, mely adatott nekünk. Ez kizár minden érdemet, minden cselekedetet, minden emberit. Adatott nekünk: kizárja a szabad

akaratot. Isten odaadja, mert így döntött. Kegyelme pedig lehetővé tette, hogy odaadhassa.

Kálvin egyik szép mondatát most szó szerint idézem: „Megadta tehát, amit születésünk előtt nekünk szánt, tekintet nélkül az érdemeinkre, de kincsházában félretette, ami valósággal megmutathatja, hogy Ő semmit nem határoz el hiába.” — Megadta nekünk, amit születésünk előtt nekünk szánt, tekintet nélkül az érdemeinkre, de kincsházában félretette, amíg valósággal megmutathatja, hogy semmit nem határoz el hiába. — az a kérdés, hogy te ezt meghallottad-e már? Vagy most hallod meg, hogy Isten neked félretette, és *egyetlen dologra vár: vedd át*.

Hogyan hív Isten? Az Ő elhívása hogyan realizálódik? Igéje és Szentlelke által. Ez benne van a hitvallásunkban is, hogy az Ő hívása mindig igéje és Szentlelke által történik. Mindig az ige és a Szentlélek hathatósan munkálkodik a hívó szívében. Akit Isten el akar hívni az üdvösségre, azt az Ő Szentlelkével hathatósan lefegyverzi, azért, hogy kiszolgáltassa magát, hogy megtörjön a keménysége, hogy megtörjön az ellenállása, megtörjenek az előítéletei, a félelmei vagy eloszolják a félelme. Ne féljen, mi lesz majd, mert Isten Szentlelke hathatósan fog benne munkálkodni.

Végül még egyről kell beszélni, mert lehet, hogy valaki azt mondja: igen, de a Bibliában sok olyan ige van, hogy Isten mindenkit hív. Ez igaz, csak a Biblia egyértelművé teszi, hogy nem mindenkit hív az üdvösségre. Azért ott van, hogy jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok... vagy ott van az Ézsaiás 55. Ő mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre. Vagy amikor Jézus feláll a templomban, mindenkinek mondja: aki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék.

Nincs itt semmi ellentmondás. Azért hirdettetik mindenkinek, azért hív Isten mindenkit igéjével, mert egyrészt, akiket az örök életre elrendelt, azok együtt vannak azokkal, akiket nem hív az üdvösségre. Ezt az igehirdetők nem ismerik, hogy ki az. Csak az Úr ismeri az övéit. Akik nemcsak hallják az igét, hanem meghallják. Nem tudhatja a földi igehirdető, hogy melyik mag hull majd útfélre, melyik a tövisek közé, melyik a köves helyre, és melyik a jó földbe. Vagy ahogy a Máté 13-ban van: úgy van Isten országa, mondja Jézus, hogy kimegy az ember és kiveti a hálót. És mit akar fogni? Nem keszeget és halakat, hanem harcsákat. Az ige azt mondja: mindenfélét összefog. Ki kell vetni a hálót, aztán majd elválasztja, hogy mit dob vissza a vízbe, és van, amelyet örömmel eltesz.

A másik: nehogy valaki azt gondolja, hogy Isten hívja, de mégsem akar neki üdvösséget adni — mert ilyen a mi emberi észjárásunk, ami-

3. ÖRÖKSÉG, NEM ÉRDEM

kor Istenbe bele akarunk kötni. Miért hívja Isten? Azért, mert a Bibliában sok olyan ige van, amely arról szól, hogy amikor Isten valamit hirdet, azért hirdeti, hogy mi ésszel is fel tudjuk fogni.

Mondok egy példát. Régen történt. Egy ember velem szembejön az utcán, és látszott rajta, hogy többet ivott a kelleténél. Alig bír járni, a nyelve sem forog tökéletesen. Azt mondja: tudom, hogyha nem térek meg, elkárhozom. Igen, mert hallotta az igét. Az ébredés óta tudja, hogy aki nem hisz, az elkárhozik. Mégsem mondta: de jó, hogy Isten nekem felkínálta a kegyelmet.

Az utóbbi időben többször mondtam: az ítélet napján sem fog senki hőbörögni, hogy én nem tudtam — mert neki is hirdettetett. De én nem is akartam elvenni, nekem nem is kellett, én nem is tartottam értéknek meg fontosnak az evangéliumot meg az üdvösséget. Többre becsültem a pihenést, a szerencsejátékot, a szórakozást, a zenét, a művelődést, mint Isten üdvösségét meg a szolgálatot. És minden nyelv el fog némulni, hogy az Isten igazságos. Amikor Isten valamit hirdet a Bibliában, nem azért hirdeti, mert az ember ezt meg tudja cselekedni: tartsd meg a törvényt, higgy, térj meg — hanem azért, mert Isten teremtési rendjéből adódóan *ez lenne az ember kötelessége*: Ne az ördögnek, hanem Istennek szolgáljon. Ne az ördöghöz, hanem Istenhez tartozzon.

Azért hirdet, hogy jöjjön rá a hívó arra, hogy Uram, ez nekem nem megy! És ha rájövök, hogy nekem nem megy, akkor mit csinállok? Hívj segítségül engem! Kérd akkor a szabadítást. Kezdj el imádkozni hozzám. Isten ezért hirdetteti az Ő igéjét. Mindenkinek hirdet, és akik meghallják, azok élnek. Elé tárja tehát a hitetleneknek is az üdvözülés útját azért, hogy mi módon lehet üdvözülni, és a hívók felé Isten hívása vokáció, a hitetlenek felé pedig invitáció. Amit úgy lehet fordítani: felkínálás. A hívók felé elhívás, vokáció, a hitetlenek felé felkínálás, invitáció.

Az élete végén Pál ezt mondja: nem az a nagy ajándéka az életemnek, hogy annyit tudok, hanem az, hogy el vagyok hívva. Nem azt mondja Pál élete végén: Timóteus, olyan jó, hogy mi annyit megtudtunk, hanem azt mondja: az életem legnagyobb dolga, hogy el vagyok hívva az Istentől az üdvösségre. Nem azt mondja Pál: nagyszerű, hogy ilyen származásom van, kinél tanultam, hanem azt mondja: az az életünk legnagyobb ajándéka, hogy el vagyunk hívva az üdvösségre — és ezt hirdethetjük másoknak is.

Az ige üzenetére válaszoljunk a 652. énekkel. Ki vagyok én, ki vagyok én, kinek lát engem az Isten.

Am Am/g F C D7 E
Ki va-gyok én, ki va-gyok én, ki - nek lát en-gem az Is - ten?

Dm Dm/c B F Dm E
Sok bű - nö - mért, vét - ke - i - mért meg - í - tél en-gem az Is - ten!

Am G F E F C Dm E
Ve - szen - dő, u - tol - só bű - nös va - gyok, cson - tom - ban kár - ho - zat kín - ja sa - jog,

Am F G Am
Se - gít - ség, se - gít - ség, el - pusz - tu - lok!

2. Valaki vár, valaki vár, valaki hívogat engem.

Sok bűnömért, vétkeimért valaki szenvedett értem.

Megtartó Úr Jézus, befogadtál, azért, mert szeretted, megváltottál,

Összetört életem parancsra vár.

Imádkozzunk!

Nem is tudunk semmit hozzátenni, Urunk, ehhez a csodálatos énekhez. Ha valóban el tudjuk mondani, hogy befogadtál azért, mert szeretted, megváltottál, akkor minden a mienk, mi pedig Krisztusé, Krisztus pedig Istené.

A benned való életnek gazdagságával úgy ajándékozz meg bennünket, Urunk, hogy az a hétköznapi életünk, küzdelmeink, nehézségeink, testiségünk és hétköznapi életünk zsákutcáiban vagy útvesztőiben hadd legyen számunkra a legfontosabb, hogy hozzád tartozunk, tőled sem élet, sem halál el nem tud választani. Szentek és szeretettek vagyunk Jézusért.

Köszönjük, hogy így hordozod az életünket és hordozod gyermekeidet akkor is, ha nehézségekben járnak, gyászt hordoznak. Kérünk, vigasztald a gyászolókat, akik szeretteiket temették el. Vigasztald betegeinket, erősítsd a bizonytalanokat, a tanácstalanokat. Vezesd a te csodás tanácsaiddal. Te járj előttünk, Urunk, engedd, hogy mi pedig engedelmesen kövessünk.

Ámen.

299. dicséret

Stainer J., után.

Jé- zus hív, bár zúg, mo- raj- lik
É- le- tünk vad ten- ge- re;
Halk hí- vá- sa tisz- tán hal- lik:
» Jer, kö- vess, ó jöjj i- de!«

2. Vedd a példát Andrástól, ki Hallva hívó szóza-
tot, Hálóját se vonzóla ki: Érte mindent elhagyott.

3. Jézus hív, hogy Őt imádjad, Megragad, hogy
el ne ess, Mert kísért öntelt világod: „Jöjj, engem job-
ban szeress!”

4. Ha nehéz az élet terhe, Roskadozva hordom azt:
Bús orcám Hozzá emelve, Jézusban lelek vigaszt.

5. Uram, hozzám légy kegyelmes, Tedd Tieddé
szívemet, Hadd lehessen engedelmes, Néked élő gyer-
meked!

Alexander Cecil Fr., 1823–1895.